

תצהיר

אני הח"מ מ.א. ת.ז. לאחר שהוזהרתי כי עלי לאמר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה בכתב כדלקמן:

1. נעצרתי ביום 17.7.02 ברמאללה, הועברתי למגה"ר בירושלים. כעבור 13 ימים הועברתי למתקן רחוק מירושלים.
2. לשם המעבר כיסו את עיניי במשקפיים כהות, ידי ורגלי היו אזוקות, המשקפיים הודקו בצורה מכאיבה. זרקו אותי על רצפת הרכב, הנסיעה בצורה זו ארכה כשלוש שעות להערכת.
3. כשהגעתי למקום שאיני יודע איפה הוא, החיילים שקיבלו אותי צעקו וגררו אותי לתא. לפני שהעבירו אותי אמרו לי חוקריי במגה"ר כי עומדים להעביר אותי למתקן חקירה צבאי.
4. הוכנסתי לתא חנוק שאין בו אויר זורם, לא היה מים למעט זרם חלש ששלטו בעוצמתו מבחוץ. לא היה זרם מים מספיק חזק לניקוי בור השירותים.
5. 8 ימים חקרו אותי אותם חוקרים של מגה"ר. כששאלתי את החוקרים איפה אני, תשובתם היתה שאין לי זכות לשאול וכי מדובר במקום סודי. ניחשתי שאנחנו בסביבת עכו בשל כך שחוקריי אמרו שהמקום הזה הוא המקום שבו הוצאו להורג חבריך מימים ימימה, אני הבנתי שהכוונה היא למ.ו. כמו כן, היה ריח של ים באויר.
6. כעבור שמונה ימים הועברתי למגה"ר שם הייתי 90 ימים. משם הועברתי לכלא הדרים וחקרו אותי חוקרים אחרים.
7. אחרי הדרים הועברתי למקום שלא ידעתי מהו. אך הוא היה שונה מהתא שבו הוחזקתי במקום המעצר הסודי. גם שם שאלתי את חוקריי איפה אני נמצא ואיש לא ענה. התאים במקום זה היו רגילים, כלומר עם חלון, אך היתה לי הרגשה שאני במקום למעצר של ישראלים בגלל התנאים. בשלב זה הייתי כבר עצור כ- 100 ימים במהלכם לא פגשתי שום עורך דין ולא ביקר אצלי אף נציג של הצלב האדום. משם הועברתי לגילמה למשך שבוע, לאחריו, הועברתי בחזרה למקום המעצר הסודי, לתא אחר ושונה קצת.
8. התא החדש היה גרוע יותר מהתא הראשון בכך שלא היה בו זרם מים, אפילו חלש, היו המון חרקים, היה בו דלי, פח פלסטיק לעשיית צרכים. הריח הנורא שנידף מהפח מילא את חלל החדר. בנוסף לתנאים ההיגייניים הגרועים, החיילים דפקו בדלת כל שעות היום והלילה.
9. שהיתי שם כעשרה ימים. במהלכם לא התקלחתי ולו פעם אחת. עשיית הצרכים בפח הפלסטיק היתה סיוט נורא בשבילי. במהלך 10 הימים נחקרתי והחוקרים ראו והריחו אותי. אותם חוקרים שחקרו אותי בגילמה.
10. הועברתי שוב לגילמה, להמשך חקירה.
11. במהלך שהותי בגילמה ביקר אותי נציג של הצלי"א.
12. באחד מהביקורים של נציגי צלי"א, היה זה יום שני להערכת, הועברתי לאזור ים המלח לבית מלון. חוקריי הודיעו לי מראש שמוציאים אותי לטיול. למרות שציפיתי לביקור של הצלב האדום. המלון היה Golden Hotel. נחקרתי למשך יום שלם, עד השעה 8:00 בערב לערך. הערכת היא שחוקריי רצו גם להרחיק אותי מנציגי צלי"א וגם לנסות ולהראות

- כחברים שלי בתקווה שאמסור להם מידע. הם התייאשו ממני, העבירו אותי בחזרה לגילמה, שם הרביצו לי שוטרים במדים כחולים.
13. למחרת יום זה, אזקו את ידיי ואת רגליי, כיסו את עיניי והעבירו אותי בפעם השלישית למתקן הסודי הצבאי. גם הפעם זרקו אותי על רצפת המכונית ובקבלתי במתקן הרביצו לי והעבירו אותי לתא עם פח הפלסטיק.
14. זה היה כבר היום הראשון של חודש הרמדאן, שם נשארתי עד ל-16 לחודש הרמדאן. במהלך התקופה הביאו לי את האוכל לארוחה המפסקת באיחור של שעה.
15. היחס המשפיל של מכות, דפיקות בתא ותנאי המעצר המחפירים המשיכו להיות. בנוסף על זה, בכל פעם שהיו אמורים לפתוח את התא ולהכניס אוכל היו מצווים עלי לכסות את עיניי, להפנות את פניי לקיר ולהניח את ידיי על הקיר.
16. עד שלב זה לא פגשתי עורך דין, למעט בהארכת מעצר יחידה שהיתה לי כל אותה תקופה.
17. אחרי ה-16 לרמדאן הוחזרתי לגילמה ושם עצרו אותי בתא. אך סיימו לחקור אותי. המעצר הזה נמשך 20 יום ורק במהלך תקופה זו ביקר אצלי עורך דין תאופיק בסול.
18. בתום 20 הימים הועברתי לרמלה, משם לכלא שטה. בכלא שטה לא קיבלו אותי, רק למחרת החזירו אותי לרמלה, ורק במהלך תקופה זו ביקר אצלי עורך דין תאופיק בסול.
19. שני התאים במתקן הסודי ששהיתי בהם, היו עם קירות כהים, תאורה חלשה, לא שמעתי קולות של עצורים אחרים, לא ידעתי אם יש עוד עצורים שם. ההרגשה היתה שאין לי שליטה על חיי, אלא שהשליטה המוחלטת על גורלי נמצאת בידי החיילים. הרגשה של פחד לגורלי.
20. אין ספק שמדובר בתנאים לא אנושיים וקשים מנשוא, תקוותי היחידה היתה אמונתני.
21. במהלך כל תקופת המעצר ישנתי מעט מאוד שעות.

הנני מאשר בזה כי ביום 8.7.2003 הופיע בפני עורך דין מנאל חאזן

במשרדי ברח' כלא אשל ב"ש מר מ.א. שזחה עצמו על ידי תעודת

זהות מס' _____ (המוכר לי באופן אישי) ואחרי שהזהרתני כי עליו להצהיר את

האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות הצהרתו הנ"ל

וחתם עליה.

עורך דין

חותמת